

СЪВЕСТ

Рано сутринта, пред кабинета на лекаря чакаше висок, кокалест селянин, съ хлътнали, почернели бузи и дълги увиснали мустаци. Имаше изглед на пияница, а приличаше и на туберкулозен. Младият лекар се яви, покани го любезно да заповяда, дори му се усмихна приятелски и го разпита за месторождението му и други някои дреболии. Имаше нещо радостно и светло въ блясъка на очите, изражението на лицето и тона на гласът му. Всичко това трогна и предразположи наивния пациент, който се почувствува като при свой. Лекарят облече дълго, бяло манто и седна насреща му.

— От какво страдате? — запита той.

Селянинът каточели се смути от въпроса, наведе глава и зачупи пръстите на лявата си ръка:

— Аз . . . Господин докторе . . . съм здрав като туч . . . токо . . . сърцето ми е заключено и не ми дава мир . . .

Докторът го изгледа малко очуден.

— Апетит имате ли, тоест, ядете ли добре?

— За яденето — ядем каквото дал господ, токо . . .

— Гърдите да ви болят . . . кашляте ли?

— Кашлица през живота си не съм имал. Жената — какво да кажа за нея: малко да понастине и почва. Еле зимаси . . . Аз . . . аз . . . друго ми е на мене, знам си го самичък, токо . . . не зная цяр дали има за него . . .